

munistično stvar za izgubljeno. Njihove želje so bile izpolnjene.

Mesto Balaguer v Francovih rokah

Francova zmagovita ofenziva v Kataloniji se je pomaknila v zadnjih treh tednih za 100 do 150 km naprej. Po tolikih zmagah so začeli nacionalisti po zavzetju mesta Balaguer, ki leži 27 km severovzhodno od Leride ob reki Segre, organizirati zavzeto ozemlje in ga preskrbovati s prehrano in strelivom.

Katalonska prestolnica brez elektrike

Zgoraj že omenjamo, da so zasedle nacionalistične čete mesto Tremp, v kojega okolici so velike električne centrale za preskrbo katalonske prestolnice Barcelone in pretežnega dela industrije v Kataloniji z električnim tokom. Zmagovalci so koj po zasedbi ukiniteli rdečim elektriko in ustavili s tem vso industrijo. Barcelona je brez luči, cestna železnica ne obratuje in tudi vsi obrati na električni pogon so ohro-

meli. Ukinitvev elektrike je za rdeče vodstvo najhujši udarec in je tudi takoj razglasilo nad mestom preči sod, da bi ne prišlo do neredov in roparja. Rdeča vlada je izdala progias, v katerem obljublja dobavo toka od nekoč drugod. Tej prazni tolažbi vlade ne verjame nikdo. Vsemu svetu je že znano, da se hoče barcelonska vlada radi bližajoče se nacionalistične nevarnosti preseliti v Alicante ali v Murcijo, ki sta še najbolj oddaljeni od bojišč.

Poslednji poskus rdeče Španije

Rdeči ministrski predsednik in vojni minister Negrin je 10. aprila v noči odredil po vsej rdeči Španiji splošno mobilizacijo. Vsi za vojaško službo sposobni se morajo prijaviti vojaškim poveljstvom v treh dneh. Vsi vojaki in častniki, ki so trenutno na dopustu, se morajo vrniti v 48 urah. Kdor se ne bi odzval mobilizacijskemu pozivu, pride pred vojaško sodišče in bo obsojen na smrt. Splošna mobilizacija je zadnji poskus rdeče Španije, da se reši popolnega poraza.

Japonsko-kitajska vojna

Nevaren položaj za Japonce v pokrajini Šantung

V bitkah za mesto Tajerčuang je padlo 16.000 Japoncev in 9000 Kitajcev. Borbe v Šantungu so tako velikega pomena, da so poslali Japonci na to fronto velikanska ojačenja, kitajski četniki pa na vseh cestah preže na japonske transporte in jih napadajo, tako da Japonci doslej niso mogli spraviti na fronto niti enega vojaka. Če jim ne bo uspelo spraviti ojačenj na fronto, bodo prisiljeni umakniti se iz Šantunga, kar bi pomenilo zanje velik poraz. Z japonske strani poročajo, da se jim je po 12 dneh silno krvavih borb naposled posrečilo zopet osvojiti Tajerčuang.

Dolgotrajni boji za Sučov

V severnozpadnem delu pokrajine King-su so se bili za posest vojaško važnega mesta Sučov najsrdečiji boji nad 20 dni. Padlo je nad deset tisoč ljudi, a bitka dne 6. aprila še ni bila odločena, dasi je izdal japonski vojni minister povelje, naj pošljejo na to fronto vse razpoložljive sile, da bo mogoče prebiti kitajsko fronto proti Fusijanu. Če bo padlo Japoncem v roke

mesto Sučov, ki je važno železniško križišče, bo Japonska gospodar vse kitajske obmorske dežele od Pekinga do Šangaja.

Združitev dveh kitajskih vlad

Za primer, da pade Sučov, se bosta združili obe kitajski vladi, kateri sta bili vzpostavljeni pod pokroviteljstvom Japonske v Pekingu in Nankingu. Ena kitajsko-japonska vlada bo gospodarila nad pokrajinami Hopej, Čahar, Sujuan, Šansi, Šantung, Kiangsu in Ahvaj.

Precej važna kitajska zmaga

Zgoraj poročamo o 14 dni trajajoči in srđiti bitki za mesto Tajerčuang. Kitajski glavni štab je 8. aprila sporočil, da so Kitajci izvojevali končno zmago na progi Tencin-Pukau v veliki bitki, ki je bila ena najbolj krvavih v kitajsko-japonski vojni. Kitajci so zopet zavzeli Tajerčuang in so uničili dve japonski diviziji. Kitajska nanovo preurejena, nanovo opremljena in z vsemi potrebščinami preskrbljena vojska zasleduje proti severu bežeče Japonce. Mesto Sučov, o katerem poročamo zgoraj in je zelo važno železniško križišče, je po tej važni zmagi Kitajcev izven nevarnosti.

Po katoliškem svetu

Slovensko misijonstvo slavi danes važno obletnico. To je 80 letnica smrti slovenskega misijonarja Ignacija Knobleharja, ki je umrl 13. aprila 1858. Prihodnje leto bo 120 letnica njegovega rojstva (rojen je bil 6. julija 1819 v Škocijanu pri Mokronogu). Knoblehar je za Friderikom Barago najbolj sloveči slovenski misijonar. Osebnost Barage, ki ga je kot dijak videl v Ljubljani, je tako vplivala na njega, da je tudi sam sklenil iti v misijone. Kot gojenec ljubljanskega bogoslovja, kamor je vstopil leta 1839, se je leta 1841 napotil v Rim, da bi bil sprejet v misijonski zavod Propagande. Toda dve leti je moral čakati, preden je bil sprejet v zavod, ter je med tem trpel največje pomanjkanje. Leta 1845 je bil v Rimu posvečen za duhovnika. Kot misijonsko področje mu je bila

določena osrednja Afrika (od Senegambije do Abesinije), za katero je papež Gregor XVI. ustanovil leta 1846 apostolski provikarijat. Za prvega provikarija je bil imenovan poljski jezuit Maks Ryllo. V pomoč so mu bili pridelnjeni štirje misijonarji, med njimi Knoblehar. Leta 1848 je pripel Knoblehar s svojimi tovariši v Kartum (v Suđanu), kjer so nameravali ustanoviti misijonsko središče. Še tega leta je umrl provikar Ryllo, dva tovariša sta se morala radi bolezni vrniti v Evropo, Knoblehar pa je bil imenovan za provikarija in voditelja vsega misijonskega dela. Knoblehar je takoj ustanovil v Kartumu šolo za zamorske otroke, ki jih je moral kupiti kot sužnje. V teh krajih je takrat cvetela trgovina s sužnji, s katero so se pečali zlasti mohamedanski Arabci. Knoble-

V treh glavah — ena sama misel!
„Kako neki doseže soseda tako belino pri svojem perilu?“ Tri besede pjasnijo tajnost: Terpentinsvo milo Zlatorog. To izdatno milo daje gosto belo peno, ki z malo truda prizanesljivo odpravi s perila vso tudi še tako trdovratno nesnago in preivori perilo v sveže duhtečo belino.

TERPENTINOVNO MILO
Zlatorog

har je hotel raztegniti svoj delokrog še bolj na jug med poganska zamorska plemena. S svojimi tovariši je potoval po Belem Nilu skozi pokrajine raznih zamorskih plemen. Bil je prvi Evropejec, ki je prodrl do teh krajev. Uvidel je, da bi bilo v teh krajih, kjer so bili ljudje izročeni na milost in nemilost arabskim trgovcem, ki so prirejali lov za ljudmi kot divjačino, nujno potrebna pomoč. Ker ni imel gmotnih sredstev, je leta 1850 odpotoval v Evropo. Ko si je zagotovil potrebna sredstva, je vzel s seboj pet slovenskih rojakov, ki so z njim odpotovali kot misijonarji v Egipt. Z njimi je prišel globoko na jug, kjer je ustanovil več misijonskih postaj. Njegova podjetnost in delavnost ni poznala mej. Pod imenom »Abuna Soliman« so ga poznali vsi narodi od Aleksandrije (v Egiptu ob morski obali) do Ugande (v srednji Afriki). V misijonih je deloval deset let, od teh je bil štiri leta na potovanjih. V jeseni 1857 se je napotil v Evropo, da bi v Rimu uredil pereča misijonska vprašanja. Na potu je huđo bolan obležal v Napolju, kjer je prebival v avguštinskem samostanu. Dne 13. aprila 1858 je izdihnil svojo plemenito dušo. Njegovo telo je bilo naslednji dan položeno v grobnico avguštincev, kjer še zdaj počiva. Knoblehar ni bil samo goreč misijonar, marveč tudi ima velike zasluge kot znanstveni raziskovalec na področju zemljepisja, narodoslovja in jezikoslovja. Slovenski narod more biti ponosen na tega svojega velikega sina, ki se je proslavil kot razširjevalec katoliške vere in prave človečanske omike.

Sanatorij za ženske bolezni — Maribor
vogal Prešernova ulica 31 — Tomšičev drevored 4, dostopen tudi članicam bolniških blagajn, vodi specialiat za ženske bolezni dr. Ipavic Benjamin. 615